

[Ivar Hansen]

gerne udtrykke en opfordring til og en forhåbning om, at vi med dette dokument i hænde får en mulighed for at vende tilbage til den dialog og det samarbejde mellem regeringspartierne og socialdemokratiet, der er historisk tradition for.

Til slut vil jeg gerne sige, at vi i venstres folketingsgruppe går til arbejdet i den nye samling med den tilfredshed, det giver at vide, at politisk vilje også giver politiske resultater.

Gert Petersen (SF):

Der var to ting, der var slående ved statsministerens tale. Det var den selvsikkerhed og det lyssyn, hvormed han ytrede sig, og den utrolige afstand, der er mellem virkeligheden og de fagre ord, som lød herinde i tirsdags.

Det gælder hele vejen. Også når det drejer sig om dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik, som statsministeren var inde på. På det område havde han et nøglebegreb, som hed »bred enighed om de grundlæggende linjer«. Hvordan kan man nu drøfte enighed om de grundlæggende linjer uden at komme ind på de problemer, som man efterlyser grundlæggende enighed om?

Der er den sovjetiske tilstedeværelse i Afghanistan. Den er folkeretsstridig, den er brutal, den er ødelæggende for det afghanske folk. Den kan vi blive enige om at fordømme, og det ved statsministeren, men den skal nævnes alligevel. Så er der Israels fortsatte tilstedeværelse i Libanon, Israels efterhånden mangeårige undertrykkelse af besatte områder, bosættelsespolitikken osv. Vil regeringen også være med til at skabe grundlæggende enighed om at fordømme denne fremfærd? For ikke at tale om et tredje brændpunkt: Mellemamerika. Snart skal der holdes frie valg i Nicaragua, men landet overfaldes fortsat af kontrarevolutionære morderbander, udstyret og finansieret af den amerikanske efterretningstjeneste. USA foretog en regulær invasion i Grenada og minerede havnene i Nicaragua. Kan der skabes grundlæggende enighed om at fordømme hele denne amerikanske destabiliseringspolitik i Mellemamerika, ikke mindst over for Nicaragua?

Jeg nævner disse tre brændpunkter, og jeg efterlyser en klar dansk politik på alle tre felter – en politik, som alene bør være be-

stemt af, hvad vi anser for rigtigt eller forkert, en politik, der ikke skal bestemmes af Danmarks relationer til en bestemt stormagt. Jeg gør det for at vise, hvor snæver og ubrugelig statsministerens idé om grundlæggende enighed er. Grundlæggende enighed om hvad? Om at fordømme enhver aggression, den sovjetiske i Afghanistan, den israelske over for palæstinenserne, den amerikanske over for Nicaragua? Sådan mener vi i socialistisk folkeparti. Men for regeringen drejer det sig om grundlæggende enighed i NATO, og det vil igen sige enighed med den supermagt, som Danmark er underordnet i en militæralliance.

Fra SFs side vil vi opfordre til, at hele denne debat føres på en anden måde. Det afgørende kan ikke være, hvad der er grundlæggende enighed om i en militæralliance, der domineres af en supermagt og nogle stormagter. O.k., selve medlemskabet står vel ikke i centrum for debatten, så længe et flertal af befolkningen går ind for det. Men det, der for alvor er til debat her og nu, er Danmarks selvstændige stillingtagen til en række problemer, bestemt af, hvordan vi i Danmark bedst fremmer en proces til gavn for nedrustning, afspænding og folkenes frie selvbestemmelsesret, og det gør vi ikke ved at løbe i rumpen på en supermagt.

Med sin tale om grundlæggende enighed om NATO-politikken – den tale, som statsministeren fører her – søger han at afspore den virkelige debat om danske holdninger, hvor den samme målestok er anvendt hele vejen rundt om danske holdninger til den internationale politik.

Lige så forvrængende er statsministerens betragtninger om den hjemlige situation, de vilkår, hvorunder menneskene lever i vores eget land. Alle I lavtlønnede arbejdere, der har måttet sige farvel til 4-5 dyrtidsportioner i den forløbne tid, alle I enlige mødre, som har oplevet stigende takster i daginstitutioner, alle I arbejdsløse og syge, der er blevet indhentet og overhalet af prisstigningerne, alle I efterlønsmodtagere, som har lidt samme skæbne, og alle I modtagere af bistandshjælp, som har mærket nedskæringerne på jeres krop, jeg synes, I skal vide, at denne regerings hovedformål efter statsministerens opfattelse og med hans ord kan udtrykkes således: »... at gøre hverdagen lysere, rigere og tryggere for alle.« Det er statsministerens